

Ese de trei ori in septemana: Mercuri-a, Vineri-a si Dominec'a, candu o cõla intrõga, candu numai diumetate, adeca dupa momentulu impregiariloru.

Pretulu de prenumeratiune:

pentru Austria:	
pe anu intregu	8 fl. v. a.
" diumetate de anu	4 " " "
" patrariu	2 " " "
pentru Romani'a si strainetate:	
pe anu intregu	16 fl. v. a.
" diumetate de anu	8 " " "
" patrariu	4 " " "

ALBINA.

Prenumeratiunile se facu la toti dd. corespundinti a-i nostri, si d'adrepulu la Redactiune: **Josefstadt, Langegasse Nr. 43**, unde suntu a se adresã si corespundintiele, ce privesc Redactiunea, administratiunea sãu spedur'a cate vor fi nefrancate, nu se vor primi, era cele anonime nu se vor publica.

Pentru *anuncie* si alte comunicatiuni de interesu privat — se raspunde cate 7 cr. de linie repetirile se facu cu pretiu scadiutu. Pretiulu timbrului cate 30 cr. pentru una data, se anteciipa.

Alessandru conte Sterca-Siulutiu

metropolitulu si arhiepiscopulu romaniloru g. c. a repausatu vineria trecuta la Blasiu. Scire de a dreptulu despre acestu tristu evinementu n'am primitu inca, si ne basãmu pre insciintierea de domineca a biroului telegraficu din Pesta, care adauge cã astadi (marti) se vor astrucã osamintele nãtului prelatu romanu binemeritatu de natiune si patria.

A face biografi'a repausatului, lasãmu condeiului ce va descrie istori'a natiunei si natiunalitãtei romane, acã numele Sterca-Siulutiu va avã o pagina frumõsa pe care se va inscriã amõrea crestina si natiunala dovedita cu mari sacrificie si intre cercustantie grele, cu abnegatiune de miratu, din momentulu in care increderea romana l'a chiamatu la scaunulu archipastorescu pana in or'a mortii.

Natiunea romana a perdutu unu capu intieptu, ce posiedea o anima plina de amõre si de energiã pentru faptele salutarie natiunei.

Doliulu comunu arãta dorerea nõstra comuna. Si daca in mediculu suspineloru romanesci, se va gasi veri unu strainu contrariu natiunalitãtei nõstre care desbracandu-se de umanitate se sentia bucuria pentru perderea barbatului pe care ar fi doritu a-lu delaturã si mai nante din funtiune, — se spunemu acelu strainu: Non omnes Fabios abstulit una dies!

Se plangemu cu totii! Lacremele nõstre le detorimu barbatului de merite!

Fie-i tierin'a usiõra!

Viena 29 aug./10 sept. 1867.

Responsulu deputatiunei unguresci se predece sambet'a trecuta cardinalului de Viena Rauscher, carele e presiedintele deputatiunei nemtiesci. Rauscher l'a incredintiatu subcomitetului dep. nemtiesci, pentru a face reportu, despre care apoi deputatiunea n. va trebui se decida in siedinti'a de astadi. Despre cuprinsulu responsului ung. nu se scie nemica autenticu, de catu cã ungurii se ferescu a face veri o propunere positiva. Dupa informatiunile lui „Fremdbl.“ elaboratulu ung. recerca pre nemti ca se faca acestia o propunere positiva despre modulu tratãrei sarcineloru comune imperiale. Dupa „Deb.“ ungurii cu argumentatiunile lor respingiu din sentintia in sentintia tãte parerile nemtiloru si apoi vinu la

conchisiunea cumca nu contributiunile directe (precum li se impãrea nemtiloru) ci venitulu bruttu din tãte contributiunile directe si indirecte se servescã de scala pentru a mesurã capacitatea de contributiune a ambelor diumetãti de imperiu, si d'acã apoi cuot'a ce are se pãrte fie care parte din spesele afaceriloru comune imperiale. — Din acestea se vede cã tãte negociatiunile de pana acum n'au potutu conduce pana la veri o propunere positiva, ci fie care parte imbia pre cea lalta se o faca.

Pre candu deputatiunile se imbia astfelu ca Grecii la temnitã, vediuramu in „Kõl. Z.“ dilele trecute o corespundintia din Viena, carea pretindendu a descrie pareri din regiuni innalte, spune cã acum s'au lasatu tãte in võia unguriloru, li s'au facutu concessiuni peste con-

cessiuni, dar daca neci asiã nu vor potã scõte la cale „impacarea constitutiunala,“ atunci ungurii vor trebui se accepte constitutiunismu numai pre atunci, pre candu vor fi maturi de gradulu celoru lalte provincie austriace.

Cu alte cuvinte, acest'a pare amenintiare cu returnarea absolutismului. E inse fõrte ridiculõsa. Absolutismulu a datu Austriei nisce loviture de cari tocma vre se se vindece, dar nu se si le redorõsca. De asemenea amenintiare nu se spãria neci magiarii neci nemtii, domnii situatiunei. Era romanii si cele lalte natiunalitati apesate, o considera si mai putienu, acã nu sunt rari õmenii cari dicu cã pana ce domnii nu-si vor veni in ori ca se respete dreptatea, pana atunci putienu ni pasa de schimbarea sistemelor, ni-e totu atãta! — Dar nu indiferentismulu provõca eschiamatiunea de „totu atãta!“, ci cercustantie actuale, cãci indiferentismu nu mai are neci o natiune, fie care vede cã se decide despre existintia sa natiunale, — si acest'a va fi bine se n'o uite cei ce vor avã a desbate proiepte de legi pentru multãmirea natiunalitatiloru. —

La Genf in Svitiera se intrunesc unu congressu de pace, care va tienã cateva siedintie. Membrii se oblõga a lucrã pretotindene prin statele lor a sustienã pacã si relatiunile bune intre popõre. La acestu congressu veni domineca sãr'a si betranulu erou Garibaldi, care pretotindene fu primitu in caletoria si in Genf cu mare entusiasmu Generalulu multãmã, laudã cetatea Genf „Rom'a inteligentie,“ gratulã Svitierii d'a fi datu prim'a lovitura papatului, si promise cã va merge la Roma. Acum Svitieranii tindu a formã unu contra-congresu, numitu alu „conservativiloru“, pentru cã celu de pace de la Genf, lu numescu „congresu de batalia“ in urmãrea infatisiarii lui Garibaldi, si se temu se nu capete confederatiunea note de la statele vecine europene.

Lapedandu prejudetiele de partita,

vom recunõsce in congresulu de Genf, cã democrat'ia Europei tiene timpulu de astadi de necesariu pentru a-si manifestã existintia sa.

Inca o data caus'a natiunalitatiloru fatia cu „M. Orszãg.“

III.

(a M) „Magyar Orszãg“ nu se invoiesce la formarea de districte natiunali pentru limbele diferiteloru natiuni ale patriei. — Noi asiã credemu, cã cine nu primesce formarea de atari districte sãu comitate, acel'a negresitu trebe se primescã *principiulu dreptului facultativu* curatu si netulburatu, adeca, ca totu insulu se pãta totu de un'a si pretotindene a se folosã de veru-care limba, — uniculu principu, ce n'ar avã lipsa de teritõrie pentru limbe, dar are inse in consecintiele sale, precum suntem convinsi cã nu se indõiesce nici „M. O.“ — e o *imposibilitate fisica*, care imposibilitate evidenta dõra va fi in stare a aduce si pre „M. O.“ la cunosciintia mai adeverata, cumcã — *daca vremu se dãm unei limbe aperamentulu legalu, cautã se-i dãm si unu anumitu teritõriu.* De acã ni se pare a fi destulu de invederatu, cã districtele sãu comitatele limbistice, contra caror'a „M. O.“ este atatu de iritatu, nu atatu sunt institutiuni „din epoc'a varvarismului celui mai cumplitu,“ ci mai vertosu sunt efectulu acelei legi a naturei, dupa care — *tõta existintia este conditionata de spatiu si tempu.*

Elaboratulu clubului deputatiloru romani si serbi cuprinde in §. 1, punctulu 2 din cuventu in cuventu urmãtõriile: „*Fie-care natiune este in dreptu de a-si folosã stindardulu propriu natiunale, ca spresiune esteriorã a natiunalitãtei sale; la ocasiunea de solenitati publice inse, si pre edificiele publice — pre langa stindardulu corõnei.*“ — Acestã dispusetiune e, precum i arata testur'a, pentru stindardulu natiunale *permisiva*, pentru stindardulu tierii *imperativa*. „M. O.“ a a-

FOISIÕRA.

Õrele de recreatiune

de

Ludovicu Guicciardini.

(vedã nru 89.)

Sciintia taocerii este nu mai putienu importantã de catu oca a vorbirei.

Unu teneru cu numele Careone, fõrte vorbitoriu (lepetitoru) cercã a se tocni cu Isocrate retoriculu pentru a invetiã retoric'a in scõla acestuia. Isocrate ceru salariu indõitu, si intrebatu fiindu din ce cauza cere, respunse: pentru cã pre tine trebe se te invetiu dõue facultati, un'a a tacã si alt'a a vorbi.

Intieptii multãmiescu lui Ddieu de binefaceriile primite.

Cosma de Medici betranulu, care pentru intieptiunea sa a capetatu numele de intieptu, adese — precum se scie si precum se gãsesce in istoria — facea fapte fõrte sante clãdindu beserice, monastiri, spitale, nu numai in patri'a sa (Florentia) ci si in alte parti ale Eu-

ropei, spesandu mai multu de patru sute de mfi de galbeni, afora de cele lalte elemosine (pomene) mari si mici ce le facea in tãte dilele, maritandu feto serace, dandu daruri pretiloru. Deci mirandu-se toti de atãta religiositate, acelu prã nobilu omu indatinã a dice amiciloru sei intimi cumca n'a facutu neci candu atate spese in catu in cartile sale se-lu afie scrisu pre Ddieu ca detoriu.

Õmenii constanti si desocãpti nu asculta de cãluniele invidiosiloru si reiloru.

Ludovicu Marsiliu omu de precepere si de multa invetiatura, a instruat si educatu in studiele de umanitate pre unu teneru seracu cu numele Ioanu, care apoi deveni fõrte invetiatu. Se intemplã cã altu invetiãcelu miscatu de invidia, incepu intr'ascunsu a batjocori pre tenerulu afirmandu maestrului cã acel'a are o natura rea, si cã e nemultãmitoriu in privintia lui si cu cugetu reu. Asemene lucruri repetindu-le alta data, betranulu invetiatu l'intrebã: catu timpu e de candu cunosci pre Ioanu? unu anu, respunse discipululu. Me miru deci, adause betranulu, catu de intieptu te credi tu si pre mine catu me tieni de nepreceptu, cã presupuni a fi cunoscutu natur'a si datinele lui Ioanu intr'unu anu cu multu mai bine de catu mine in diece ani.

Frumseti'a corpului nu se asãmãna cu cea a inimei.

Vulpea si Leopardulu se disputau intre sine despre frumseti'a lor. Leopardulu si-laudã pestritiãl'a pelei sale, era Vulpea nepotendu opune a sa pele, dise: taci, nebunutiule, cu catu e mai bine a fi pestritiu la inima de catu la corpu.

Viãti'a privatiloru e mai placuta si mai lenisãta de catu a principiloru.

Massimianu si Diocletianu Imperatii ustaniti de guvernare, depusera amendoi domnirea din propri'a loru vointia, cest'a la Nicomedia, cel'a la Mediolanu. Nu multu dupa acest'a Massimianu sentindu parere de reu si intielegendu cã fiulu seu Massentiu e alesu de Imperatu, veni la Roma cu vointia si sperantia — ce inse nu-i reesi — de a reluã domnirea si spre acestu scopu chiamã a intetire si pre Diocletianu. Dar Diocletianu i respunse astfelu: o frate, daca ai vedã frumosulu curechii si cepele frumõse ce io le-amu semenatu si plantatu cu man'a mea, de securu cã nu te-ar mai bate cugete de domnire!

Cu cata blandetia principii bravi infrangu limbele rele ale supusiloru.

Regele Antigonu si-condusesse armat'a in

timpu de iãrna pe locuri desierti, deci multe lucruri necesare li lipsiã, si pentru aceea unii ostasi insolenti — nesciindu cã-su aprõpe de regele — lu defaimau vorbindu multe rele despre densulu. Dar elu audindu-i, ca omu bunu si placutu ce erã, aradicã pandi'a cortului seu si dise: auditi mei, daca voiti se defaimati pe regele, mergeti unu picu mai departe, pentru cã daca ve va audã, voi nu veti potã portã pedeps'a!

Sumeti'a omenescã se nemiesce de aducerea a minte cumca viãti'a e scurta.

Serse regele Persiloru plecandu la batalia in contra Greciloru si vediendu totu Elespõntulu plinu de multele sale corabii si de nenumeratele sale trupe, eschiamã cu graiu innaltu dicõdu: io sum fericit! Nu multu apoi dupa acest'a, schimbãndu-si fati'a incepu a plange. Vediendu Artabanu unchiulu seu atãta schimbãre, l'intrebã ce o caus'a. Caruia Serse respunse superatu si cu multa blandetia: io plangu pentru cã mi-a venit a minte catu e de ticalõsa si de scurta viãti'a õmeniloru, considerandu cã in mai putienu de una sutã de ani, noi de securu toti vom fi morti si putredi.

Pentru ce legile omenesci se asãmãna pandiei de palãgie.

